

O MALINKÉM MĚSTĚČKU

Pan Kutíl byl nadšený modelář. Už mnoho let vyráběl malé napodobeniny různých staveb pro své městečko na zahrádě. Jeho snem bylo vybudovat velký zábavní park pro děti. Vytvářel nejen obytné domy, ale i nádraží, letiště, kolotoče, bazény, prostě všechno, co najdete v moderním velkoměstě. Stavby to byly dokonalé, a nejen zvenčí. Kdepak, to by panu Kutílovi nestačilo. Všechny objekty byly zařízené a plně funkční, dokonce do nich zavedl i vodu a elektrinu. Městečkem protékala umělá řeka s mnoha mosty, po vodě se proháněly dokonalé modely lodí, po silnicích zase malinká auta a autobusy. A za městem pomalu vznikala velká, i když malinký sportovní areál. Práce šla panu Kutílovi rychle od ruky a malé město se stále rozrůstalo. Jedna věc však pana Kutíla dost trápila. Zdálo se mu, že městečko málo žije. Po silnicích se sice proháněla auta, po kolejích vlaky, ale vyrobil panáčky, kteří by se pohybovali přirozeně, to byl i pro šikovného modeláře těžký oríšek. Zkoušel vyrábět malinké lidi pořád znova a znova, ale stále to nebylo ono. Jednou, když tak seděl na zahrádě a přemýšlel, co s tím, přišlo mu na kině malé podivné letadélko. No, spíše malý raketoplán. "Páni," podivil se pan Kutíl. "Tak tohle dělal hodně šikovný modelář. Mohl bych ho zaměstnat." K jeho velkému překvapení se po chvíli otevřel poklop a ven vystoupil malinký človíček. A uměl mluvit!

"Dobry den, pane Kutile, dovoite, abych se predstavil. Priletel jsem z hodne vzdalene planety Miniatura. Je tam podobne zivotni prostredi jako na vasei zemi, a proto vypadame stejne jako vy. Jen jsme o dost mensi. Nase planeta je vsak velmi prelidnena, a tak hledame ve vesmiru nova mista k osidleni..."

"To je uzasne," prerušil ho pan Kutil. "Muzete bydlet v mem mestecku." "No, po pravde, my s tim pocitame," usmal se clovick. "Uz zitra nas prileti o mnoho vice, i s minizviraty, semeny a sazenicemi stromu z nasi planety. Pomuzeme vam vybudovat velike mesto." "Jenze," zamyslel se pan Kutil, "buduji tohle mestecko hlavne pro deti. Nebude vam vadit, ze se na vas budou chodit koukat? Ze nebudete mit dostatek soukromi?" "Ale vubec ne, na nasi planete uz soukromi dlouho neexistuje. Na to jsme zvykli," odpovedel malý muzik. "A co když na vas nekdo omylem slapne nebo vas sezobne ptak, musimе zvatit i mozna rizika," obával se pan Kutil. "I to už máme vyřešene. Připravujeme se na osidlení vaše planety mnoho let. Kolem cestiček pro návštěvníky a nad celým městem vytvoříme neviditelnou stěnu, kterou nikdo a nic nepronikne. Ale prosíme vás, nikdy nikomu neříkejte, kdo jsme a odkud."

A tak se zcela naplnil sen pana Kutíla. Lidíčky z planety Miniatura pomáhali budovat nová a nová města. Pan Kutíl nakoupil pozemky po celém světě a provozoval na nich zábavní parky pro děti. Všichni obdivovali dokonalé modely malých lidí řízených počítačem a netušili, že je vše trochu jinak.